

1 Korintiërs 10 : 1 – 2

God geeft altijd een uitweg

Lezen: Exodus 14

Tekst: 1 Korintiërs 10 : 1 – 2

Zingen: ...(na votum en groet)

Zingen: Psalm 106 : 1, 3 en 4 (na de wet)

Zingen: ...(na de doop)

Zingen: Psalm 77 : 1 en 4 (na de lezing)

Zingen: Psalm 77 : 5 en 6 (na de verkondiging)

Luisterlied: Opwekking 695

Zingen: Gezang 141

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Geen kant op kunnen

Ineens veranderde alles. Rachel schrok ervan. Eerst was iedereen blij. **Ze** waren op reis. Het was een lange stoet. Duizenden mensen. Vaders en moeders, opa's en oma's. Kinderen. Een heel volk. Israël. Vrij waren ze. De mensen zongen liederen. Rachel zong uitbundig mee. Wat heerlijk om

vrij te zijn. Niet meer bang voor mensen, die met zweepen achter je staan. Niet meer bang voor die gemene koning Farao.

Iedereen genoot ervan. Ze hadden hun kamp op geslagen, aan de oever van de zee. Even niet reizen. Tot rust komen. Heerlijk als je om je heen keek, al die stralende en gelukkige gezichten.

Maar toen...wie begon er toch te roepen. Rachel weet het niet meer. Maar van achteruit de stoet rolde het geluid naar voren.

Er werd geroepen. **De** Egyptenaren! Ze komen achter ons aan.

Iemand had de stofwolken gezien, de grond dreunde van paarden en wagens. Ergens heel ver weg hoorden ze ook al de stemmen, dat moesten de Egyptenaren zijn. Schreeuwende soldaten. Legers. Zijn complete legers had Farao ingezet.

Daardoor werd ineens alles anders. Rachel zag de angst in de ogen van de mensen. Haar vader begon te schreeuwen. Hij balde zijn vuisten. De mannen zochten elkaar op. Samen schreeuwden ze, liepen in paniek door het kamp, en ze zochten allemaal naar die ene man Mozes. Waar is hij? We zullen hem. Ze zijn verschrikkelijk boos op hem. Vandaar dat luide geroep. Eigenlijk, Rachel zag het wel, de angst in hun ogen. Radeloos.

Waren we maar in Egypte gebleven, schreeuwen ze. Je kunt nog beter als slaven werken voor de Egyptenaren, dan sterven in de woestijn. Rachel schrok: waren ze zó bang? Dachten ze echt aan sterven? Het leek er misschien wel op. Want de zee lag voor hen. Wie van hen had ooit de zee gezien? Wie had er zwemmen geleerd, misschien een enkeling in de Nijl. Maar baby's, kleine kinderen, ouderen? Zwemmen, dat was niet mogelijk. Ze konden niet vooruit. Opzij dan? Daar lagen de bergen, aan beide kanten. Daar konden ze niet tegenop klimmen, te gevaarlijk. Terug gaan? Ze zouden de Egyptenaren in de armen vluchten. Die zouden hen doden. Ze konden geen kant op. Rachel was er verdrietig van. Wát kreeg zij een rot gevoel. Voor haar zelf. Voor haar papa en mama, en ze dacht ook aan haar broertjes en zusjes. Zouden ze nu allemaal sterven? Het léék eerst zo mooi. Samen een nieuw leven opbouwen. Een vrij leven, een droom. Maar het was een nachtmerrie geworden. Rachel moest er niet aan denken: iedereen zou sterven. Ze zaten klem. Dit wordt het einde. Dat dacht Rachel. Er kómt geen nieuw leven. Vandaag of morgen

houdt alles op. Tegen de Egyptenaren zullen ze het niet redden. Oh, Rachel kon haar vader zo begrijpen, dat hij boos was. Op Mozes. De man van God. Boos op God. Het zingen was opgehouden. Je kon alleen nog maar horen schreeuwen.

- Heb jij dat wel eens meegemaakt? Dat je geen kant meer uit kon? Je was zo vrolijk aan het huwelijk begonnen. Je was gelukkig samen. Je had idealen, samen wilde je dit gaan doen, of dat. Je zou er iets moois van maken. Maar tien jaar later was er weinig van over. Het ging moeilijker. Je ging mekaar uit de weg. En toen kwamen er ook nog eens behoorlijke schulden bij. Alles liep anders dan je dacht. Je kon alleen nog schreeuwen om elkaar te bereiken. Hoe moet het verder. Praten doe je allang niet meer. Je kunt niet voor en niet achteruit. Je kunt al lang niet meer door één deur. Je bent vastgelopen.
- Verslaafden lopen vast. De mannen schreeuwden naar Mozes: waren we maar slaven van de Egyptenaren gebleven! Verslaving is erg. Maar als je ernaar terug

verlangt, hoe is het dan met je? Je valt erin terug. Wie zorgt dat je er uit komt? Je zit vást!

- Op je werk kun jij niet meer verder.
- Ziekte houdt je zó bezig, dat je alleen maar aan het ergste kunt denken. Het verlamt je. Je kunt niet meer vooruit.

Het gebeurt zó veel, dat mensen vastraken in de modder van het leven. Ook jonge mensen verlangen soms naar de dood, omdat ze hier niet meer verder kunnen. Het leven is doelloos, zonder enige zin. Dan zit je aan alle kanten klem, voor sommigen is er nog maar één afslag meer: uit het leven stappen.

Je kunt wel op honderd verschillende manieren vastlopen. Hoe bescherm je je kind daartegen? Wat kun je aan Valente meegeven, zodat zij wél vooruit kan? Hebben ouders dat in hun macht?

De weg die er niet was

Eén man bleef rustig. Mozes. Hij staat daar. Helemaal alleen. Iedereen roept en schreeuwt. Ze zijn boos en bang. Dat

reageren ze op hem af! Maar hij zegt: blijf nou rustig. Het komt goed! Hij wist ook niet hoe. Maar het komt goed! Wat denk je: was dat makkelijk? God had hem van tevoren gezegd dat het goed kwam, maar niet hóe. Hij moest het ook maar gewoon **geloven**. Vertrouwen op God. Die verplaatst zijn engel, en de wolk, naar achter het volk. Tussen Israël en de Egyptenaren. Naar de kant van het Egyptische leger was de wolk donker. De soldaten liepen tegen een donkere muur aan. Ze konden niet verder, durfden niet verder. De wolk beschermde het volk. Aan de andere kant was de wolk licht! Zo kon het volk zien, waar ze liepen. En dat was nodig. Want ze moesten verder. Over een weg, die er nog niet was. **Wat** gebeurt er? Mozes steekt zijn staf uit, over de zee. Je moet je staf omhoog houden, zei God, zo zal het water splijten. Mozes deed dat. Opnieuw: daar was **geloof** voor nodig. De Here kan wel meer zeggen. Zou het echt gebeuren? Let goed op het geloof van Mozes! Wat had die man een diep vertrouwen in God. En dan wijkt het water. Het splitst zich in twee muren. Het lijkt toverij. Maar dat is het niet! Het is Gods werk. Híj liet de zee terugwijken door gedurende de hele

nacht een krachtige oostenwind te laten waaien. Hij veranderde de zee in droog land. Dit komt echt bij God vandaan. Dán stapt het volk naar voren. Die moesten het ook maar **geloven!** Je ziet ze in het verhaal meegroeien in het geloof. Met Mozes.

Voorzichtig zet Rachel haar voeten, waar net nog water was.

Bizar! Nu was de grond droog. En die twee muren van water, waar ze tussendoor ging...vallen die muren straks toch niet over haar heen? **Rachel**, je moet **geloven!** Dit doet de HEER.

Wat is Hij machtig, en vertrouw nu maar op Hem. Dát heeft Rachel gedaan. Overal water, behalve op het pad dat er was komen te liggen over de zeebodem. Aan alle kanten water. En toch konden ze verder. Het water was hun redding geworden.

Maar ze moesten er wel doorheen. **In geloof!** En ze gingen állen. Dat staat in 1 Korintiërs 10 wel vijf keer! Allemaal. Jong en oud. De vaders en de moeders, de kinderen. Gods belofte en opdracht waren dus ook bedoeld voor de kinderen, zegt het doopformulier. Ook zij werden gedoopt in Mozes. Dat is misschien wat vreemd gezegd. Maar zo raar is het niet. Overal was water. De wolkkolom, een mistige wolk, vol water. Achter

hen. Dan water aan beide kanten, als een muur. Ze lieten zich in het water binnenleiden, ze lieten zich er bij wijze van spreken in onderdompelen. Via de onderdompeling bereikten zij de overkant. Ze waren weer vrij. God heeft hen echt bevrijd. De Egyptenaren waren er niet meer. Gestorven. Ze konden Israël niet meer achtervolgen. Weet je hoe God dat deed? Hij keek neer vanuit de wolkkolom die tegelijk vuurzuil was. Hij boog zich voorover, en Hij hoeft alleen maar te kijken, en het is paniek bij de Egyptenaren. Stoere soldaten weten het niet meer. Zo groot is God. We begrijpen er niks van. Geloof het maar.

Doop in de naam van Mozes

Paulus zegt: ze werden gedoopt in de naam van Mozes. Is dit niet teveel eer voor Mozes Dan moet je sterk in je geloof staan. Dopen in de naam van Mozes is: verbonden raken met Mozes. Hoe hebben we hem leren kennen? Hij vertrouwde in alles op God. Het volk moest dat leren. Ze waren zomaar in paniek. Maar ook zij kregen geloof. Ze gingen in geloof tussen de muren van water door. Ze dompelden zich onder in het

vertrouwen, dat ook Mozes had. Zo kwam er die band. Het volk, en Mozes, de middelaar tussen God en het volk. Samen groeien in vertrouwen!

De Korintiërs herkenden die doop. Zoiets hebben zij ook meegemaakt, zegt Paulus. Gedoopt in de naam van God, de Drie-enige.

God legt een weg open, waar die niet is. Een uitweg, als jij geen kant meer uit kunt. Je kunt alleen de weg omhoog: naar God. Je kunt er op lopen. In geloof! Dat is wat wij onze kinderen mogen leren. Vertrouw op God, die onverwachte wegen met ons gaat. Wij hoeven niet vast te lopen. God weet altijd hoe het verder moet. Hij geeft een uitweg.

De doop leert ons dat. Doop en bevrijding horen bij elkaar. De doop in de naam van Mozes, en de doop in de naam van Christus...beide gaan over nieuwe wegen. Beide dopen bevatten een geweldig verhaal. Het verhaal van Mozes doop hebben we net gehoord. Het verhaal van de doop in Christus is verteld op Pasen. Het ongelooflijke wordt waar. Na de dood is er toch nog een begaanbare weg.

Wat is God geweldig. Zo leren we Hem vanmorgen kennen. Hij stuurde een straffe wind, hield de watermuren omhoog, hoefde maar te kijken...paniek in het Egyptische leger. Laten wij geloven, zoals de vaders in Israël geloofden. Wij kunnen ook wel eens bang zijn. Paniek in de tent. Wij kunnen schreeuwen naar God. Dat snapt God wel. Hij heeft tegen Israël ook niet gezegd: "hou op met schreeuwen, anders help ik jullie niet meer...jullie geloof stelt weinig voor". God helpt schreeuwende Israëlieten, met hun klein geloof. Soms ben je het met Gods weg helemaal niet eens. Maar als we nu eens beginnen bij onze doop. Gebruiken wij onze doop wel genoeg? Begin met vertrouwen. **Godsvertrouwen**. Bidden wij wel, als we vastgelopen zijn? Je weet: zelf redt je het niet! Als je het niet wist, God wil het je leren. Hij kan je in omstandigheden brengen, dat je er echt zelf niet uit komt. Hij probeert je uit: verwacht je redding van Hem? Dáár begint het. Als je huwelijk is vastgelopen. Als het op de zaak niet meer lukt. Als je vastzit in je verslaving. Ligt het dan niet voor de hand om eerst naar God te gaan? Hij weet zo goed hoe Hij bevrijden moet. Vertel

ze, geef ze door aan je kinderen, Marco en Marjan, jullie hebben prachtige dingen aan ze te zeggen. Over een God die een uitweg weet. Vaak een weg die je niet verwacht. Maar wat je ook van die wegen denkt, Hij helpt je verder. Niet als een doodoener: bidt maar, en het komt goed. Gebed en vertrouwen, daar begint het mee.

Daarna komen mensen in beeld. Vaak beginnen we bij de dokter, en komt het gebed pas daarna, of helemaal niet. Verkeerde volgorde. Gód eerst. En dán ontdek je dat Hij mensen gebruikt. Mozes! Het geloof van Mozes. De staf van Mozes. Woorden van Mozes. Het voorbeeld van Mozes. Dat is hoe God werkt. Hij gebruikt mensen, om je verder te helpen. Hij geeft therapeuten. Hij gebruikt de wijsheid van mensen om je heen. Lieve familieleden, die een voorbeeld zijn van vroomheid, die weten wat het is de Here te dienen. Er is veel mogelijk. Alles in dienst van God. Hij doet ongedachte dingen. De God van je doop. Bij Hem is altijd reden tot hoop. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van de dood, volkomen uitkomst geven. Dát is de troost van je doop. Amen.

